మనోరమ

హనుమకొండలో జూనియర్ లెక్చరర్‌గా అపాయింట్‌మెంట్ వచ్చిందని తెలియగానే చాలా సంతోషించాను. ఉదయం ఆరు గంటలకు సికింద్రాబాద్‌లో ట్రెయినెక్కి ఎనిమిదిన్నరకల్లా కాజీపేటలో దిగి సిటీబస్ కోసం ఎదురుచూడగా...

బస్‌స్టాప్‌లో నిల్చున్న నా పక్కనే ఓ అంబాసిడర్ కారొచ్చి ఆగింది. స్టీరింగ్ ముందు కూర్చున్న వ్యక్తి నాకు తెలిసినవాడిలాగే కనిపించాడు. కాని అతని పేరు నాకు గుర్తు రాలేదు.

అతడు నన్నుచూసి నవ్వుతూ ''యేం మామా! చాలా రోజులకు కనిపిస్తివి... బాగున్నావా?'' అన్నాడు.

అతడెవరో నాకు వెంటనే గుర్తొచ్చింది.

''వరే మోహన్ ! నువ్వా? వెంటనే పోల్చుకోలేకపోయాను'' అన్నాను చాలా ఎక్సైటయిపోయి.

అట్లనే ఉంటది లేరా! ఈ పల్లెటూరోళ్ళు మీకెక్కడ జ్ఞాపకం ఉంటరులే... యేం సంగతి? మా ఊరికెందుకో వచ్చినవు?'' అన్నాడు మోహన్.

ఇప్పట్నించి ఇక మీ ఊళ్ళోనే ఉంటాను. ఇక్కడ జూనియర్ కాలేజీలో ఉద్యోగం వచ్చింది. ఈరోజు జాయిన్ కావటానికి వెళ్తున్నా.

''ఎంత శుభవార్త చెప్పావురా మామా! నీలాంటి దోస్త్ లేక చచ్చిపోతున్నా... చాలా రోజులకు మనం మళ్ళీ కలిసి తిరిగి ఛాన్సొచ్చిందంటే నమ్మలేకపోతున్నా. నేనూ అటే పోతున్నా... రా... కూర్చో'' అన్నాడు మోహన్ డోర్ తెరిచి.

నేను కారెక్కి అతని పక్కనే కూర్చున్నాను.

మోహన్ కారు స్టార్ట్ చేసి ముందుకు పోనిచ్చాడు.

''ఈ కారెప్పుడు కొన్నావురా?'' అన్నాను.

''కారెక్కి హాయిగా షికారు కొట్టడానికి కొన్నాననుకుంటున్నావా యేంది? బతుకుతెరువు కోసం కొన్న. బ్యాంకోడు సెల్ఫ్ ఎంప్లాయిమెంట్ స్కీమ్ కింద లోనిస్తే కొన్న. కిరాయకు నడుపుతున్న...''

''అదా సంగతి... వీడు కారు కొనేటంత ధనవంతుడెప్పుడయ్యావా అని ఆశ్చర్యపడ్తున్నా. అది సరేగాని... ఎలా ఉన్నావురా మోహన్? హౌ ఈజ్ లైఫ్?''

''యేం లైఫ్‌రా మామా! చాలా ఘోరంగుంది. ఈ లైఫ్ కంటే ఎడారి నయం''

''అదేమిట్రా బాబూ! ఎప్పుడూ నవ్వుతూ, నవ్విస్తూ హాయిగా తిరిగేవాడివి - పాతికేళ్ళు కూడా నిండలేదు. అప్పుడే బతుకును గూర్చి అంత నిర్లిప్తంగా మాట్లాడుతున్నావేమిటి? ఇప్పటికీ అప్పటికీ నీ జోక్స్ గుర్తొస్తే భలే నవ్వొస్తుంది...''

''ఈ భూమ్మీద పుట్టినప్పట్నించి ఎప్పుడన్న హాయిగున్ననంటే అప్పుడే... మనం కాలేజీలో చదివిన రోజులల్లనే''

''అసలు నువ్వు స్టడీస్‌ను కొంచెం సీరియస్‌గా తీసుకుని ఉంటే బావుండేది. ఇప్పుడేదైనా మంచి ఉద్యోగం దొరికేది. ఎప్పుడూ పదిమందితో కలిసి తిరుగుతూ స్టడీస్‌ను నిర్లక్ష్యం చేశావు. నువ్వు మాతోబాటు అప్పుడే బి.ఏ ప్యాసు కాకపోవడం...''

నా మాట పూర్తికాకుండానే మోహన్ అందుకున్నాడు.

''చదువు అందరికీ రాదురా మామా! హైస్కూళ్ళనయితే అడిగేటోడు లేక కాపీగొట్టి టెన్త్ ప్యాసయితివి. జూనియర్ కాలేజీల కొంచెం స్ట్రిక్టు చేసింద్రు. అందుకే రెండుసార్లు తప్పి చివరకు ఎలాగో పూర్తయిందనిపించాను. కానీ డిగ్రీ కాలేజీల్లో అంత స్ట్రిక్ట్ చేస్తరనుకోలేదు''

''ఇంతకూ బి.ఏల ఫెయిలయిన సబ్జెక్టులు మళ్ళా రాసి ప్యాసయ్యావా? లేదా?''

''ప్యాసైన కాబట్టే బ్యాంకోడు లోనిచ్చాడు'' అంటూ మోహన్ రోడ్డు క్రాస్ చేస్తున్న ఓ అందమైన అమ్మాయిని చూసి హుషారుగా విజిలేశాడు.

''ఆ పిల్ల ఎంత బావుందో చూసినావా'' అన్నాడు మోహన్.

ఆడపిల్లల్ని చూసి మతి పోగొట్టుకునే అలవాటు నీకింకా పోలేదన్నమాట, బైది బై ''నువ్వు పెళ్ళి చేసుకున్నావా మోహన్?''

''యేదో చేసుకున్న లేరా? నా కోసం చేసుకున్ననుకుంటున్నావా?''

''మరి? ఎవరి కోసం చేసుకున్నవు?''

''మరీ అంత తెలవనట్టు అడగుతవేందిరా? ఈ దేశంల యేపోరడు గానీ పోరిగాని తన కోసం పెళ్ళిచేసుకోంగ చూసినావా? సినిమాలల్లనైతే ప్రేమించి తప్ప పెళ్ళిచేసుకోరు. కానీ నిజ జీవితంల అట్ల చేసుకునేటోన్ని ఒక్కని చూపెట్టు?''

''నిజ జీవితం కూడా ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకునేటోళ్ళు ఉంటారు లేరా''

''నేను ఇన్నాళ్ళూ అట్లనే అనుకునేటోన్ని... అసలు పెళ్ళంటూ చేసుకుంటే నాకిష్టమైన ఓ అందమైన అమ్మాయిన ప్రేమించి చేసుకోవాల్ననుకున్నా... కానీ యేమైంది? మావోళ్ళు మా చుట్టాలమ్మాయినొకదాన్ని చూసి నాకు బలవంతంగా అంటగట్టింద్రు''

''పోనీయ్‌లేరా... జీవితం మన కలలు గన్నంత మధురంగా ఉండదు - ఎట్లాగో అడ్జస్టయిపోవాలి''

''అడ్జస్టా... పాడా ఒక్కరోజా? రెండ్రోజులా? జీవితాంతం అడ్జస్ట్‌కమ్మంటే ఎవ్వని మనసు ఒప్పుకుంటుంది?'' చాలా కోపంగా అన్నాడు మోహన్.

వాడి మాటల్లో కనిపించిన తీవ్రమైన అసహనం నన్ను ఆశ్చర్యపరిచింది.

ఇంతలో మా కాలేజీ వచ్చేసింది.

''సరే - నా సంగతి వదిలెయ్ - నీకు పెళ్ళయిందిరా రఘు?'' అన్నాడు మోహన్ కారు ఆపుతూ.

నేను డోర్ తెరచుకొని బయటకు దిగుతూ అన్నాను.

''ఇంకా కాలేదురా''

''సరే మామా! నువ్వైనా ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకోరా!'' నేను నవ్వి ఊరుకున్నాను.

''కాలేజీ నుంచి మళ్ళీ ఎటూ?'' అన్నాడు మోహన్.

''నాల్గింటిదాకా కాలేజీలోనే, ఆ తర్వాత ఎక్కడైనా రూమ్ దొరుకుతుందేమో ప్రయత్నించాలి'' అన్నాను.

''యేం ప్రయత్నిస్తవులే... మా ఇల్లు పెద్దదే కొన్నాళ్ళు మాఇంట్ల ఉండు...''

''వద్దులేరా నాలాగ బాచిలర్స్ కొందరుంటారు. వాళ్లతో కలిసి ఉండిపోతాను''

''నేను బాచిలర్నే లేరా. నేనేమో పెద్ద సంసారం వెలగబెడ్తున్నాననుకుంటున్నావా? నాల్గు రోజులు నీతోనన్నా సరదాగా గడిపే ఛాన్సివ్వు, నాల్గింటికి వస్తాను. నా కోసం వెయిట్ చేస్తుండు...'' అంటూ మోహన్ కారును ముందుకు పోనిచ్చాడు.

మోహన్‌ను గూర్చి ఆలోచిస్తూ ప్రిన్స్‌పాల్ రూమ్‌వైపు నడిచాను.

మోహన్ బి.ఎలో నా క్లాస్‌మేట్. హైదరాబాద్‌లో వాళ్ళ దగ్గరి బంధువులెవరో ఉన్నారని వాళ్ళ నాన్న మోహన్‌ను హైదరాబాద్‌లో చదివించాడు. అతడూ, నేను పక్క పక్క ఇళ్ళల్లో ఉండటం వలన అతనితో నాకు చాలా త్వరగానే స్నేహం ఏర్పడింది. ఎవరితోనైనా కొంచెం చనువేర్పడితే చాలు, మోహన్ వాళ్లను 'మామా!' అంటూ పిలిచేవాడు. అలా పిలిపించుకోవడం మొదట్లో నాకు చాలా అసహ్యంగా కనిపించినా, ఆ తర్వాత అందరిలాగే నేనూ మోహన్‌లోని ఆ ఆకర్షణీయమైన అమాయకత్వంతో ప్రభావితున్నయిపోయి, దాన్ని పట్టించుకోలేదు.

అతని మంచితనంతో ముఖ్యంగా బోలాతనంతో మోహన్ అందర్నీ ఇట్టే ఆకర్షించేవాడు. అతని అమాయకత్వాన్ని చూసి తెగ నవ్వుకునేవాళ్ళు.

ఒకరోజు మాకు ఇంగ్లీషు చెప్పే లెక్చరర్ ప్యాంట్ ముందు జిప్ పైకి లాగడం మరచిపోయి క్లాసుకొచ్చాడు. ఆ లెక్చరర్ అంటే మా క్లాసులో అందరికీ భయమే.

ముందు వరుసలో కూర్చున్న గరల్స్ ఆ దృశ్యాన్ని చూళ్ళేక తలలు వంచుకున్నారు. క్లాసులో చిన్న కలకలం ప్రారంభమైంది. అదేమీ గమనించకుండా లెక్చరర్‌గారు పాఠం చెప్పకుంటూ పోతున్నాడు. ఈ విషయం ఆయనకు ఎలా చెప్పాలా అని అందరమూ సతమతమైపోతోంటే మోహన్ టక్కున లేచి -

''సార్... జర మీ పాంట్ జిప్ మంచిగ పెట్టుకోండి సార్! ముందు బెంచీలళ్ళ ఆడపిల్లలున్నరు. జిప్ పెట్టుకోకుంట క్లాసుకొచ్చారు. గలీజుగుంటది సార్...'' అన్నాడు.

క్లాసంతా ఒక్కసారి గొల్లుమంది. ఇంగ్లీషు మేష్టారు. ''సారీ... సారీ!'' అంటూ వెంటనే సర్దుకున్నాడు.

మోహన్ ఎప్పుడూ ఆడపిల్లల్ని గమనిస్తుండేవాడు. వాళ్ళు అడక్కుండానే వాళ్లకు చిన్న చిన్న పనులు చేసి పెడ్తుండేవాడు. కాలేజీలో క్లాసులయి పోయాక వాళ్ళు ఇళ్ళకు వెళ్తుంటే వాళ్ళకోసం రిక్షాలు మాట్లాడేవాడు. ఎవరికైనా రిక్షా దొరక్కపోతే తను చాలా దూరం వెళ్ళి రిక్షాలను పిల్చుకొచ్చేవాడు. వాళ్ళు సురక్షితంగా ఇళ్ళకు వెళ్ళారో లేదో చూసొచ్చేవాడు. వాళ్ళేదైనా చిన్న చిన్న వస్తువులను... పర్సులో, చేతి రుమాళ్ళో, చిల్లర డబ్బులో, నోట్‌బుక్సో పోగొట్టుకుంటే వాటిని పట్టుకెళ్ళి వాళ్ళకు ముట్టజెప్పేవాడు. ఎవరైనా రౌడీలు ఆడపిల్లల్ని యేడిపించడానికి ప్రయత్నిస్తే మోహన్ వెళ్ళి వాళ్ళను బతిమిలాడి, వాళ్ళ కాళ్ళావేళ్ళాపడి, వాళ్లను ఆడపిల్లల జోలికి రాకుండా చేసేవాడు.

మోహన్‌ది చాలాఅందమైన రూపం. ఐదు అడుగుల పది అంగుళాల పొడవు. తెల్లటి శరీరచ్ఛాయ, నల్లటి ఉంగరాల జుట్టు, తళతళ మెరిసిపోతుండే పెద్దపెద్ద కళ్ళు, విశాలమైన నుదురు, గుండ్రటి మొహం, అందమైన మీసకట్టు - మొదటిసారి చూడగానే మనస్సులో శాశ్వతంగా ముద్రవేసే జ్ఞానమూర్తి అతనిది. మోహన్ రోజూ అద్దంలో తనను తాను చాలాసేపు చూసుకునేవాడు. ఎప్పుడూ మల్లెపువ్వులాంటి తెల్లని బట్టల్లో తళతళ మెరిసిపోతుండేవాడు.

మోహన్ సినిమాలు తెగ చూసేవాడు. హీరోయిన్ ఆపదలో ఉన్నప్పుడు హీరో వచ్చి ఆమెను రక్షించే దృశ్యాలు అతనికి భలే నచ్చేవి. అలాంటి దృశ్యాలు కనిపించినప్పుడల్లా బాగా ఎక్సైట్ అయిపోయి చప్పట్లు కొట్టేవాడు.

మోహన్‌లో ఉన్న ఒక గొప్ప గుణమేమిటంటే అతనిలోని సెన్సాఫ్ హ్యూమర్ ! అతని మీద మా మిత్రబృందం ఎన్ని జోకులు వేసినా మాతోబాటు అతడు కూడా నవ్వేసేవాడే గానీ అఫెండయ్యేవాడు కాదు.

బి.ఏ చదివే రోజుల్లోనే మోహన్ ఒకసారి ప్రేమలో కూడా పడ్డాడు. మా క్లాసులో చదివే అమ్మాయిల్లో అందరికంటే అందంగా వుండే రమను ప్రేమించేశానన్నాడు. రాత్రింబవళ్ళు ఆ అమ్మాయిని గూర్చి కలలుగన్నాడు. ఆమెకో ప్రేమలేఖ రాసి పెట్టమని నన్ను చాలా రోజులు వేధించాడు. రమ కూడా నిన్ను ప్రేమిస్తోందన్న దాఖలా యేదన్నా వుంటే తప్ప

ఆమెకు ప్రేమలేఖ రాయకూడదని, చాలా ఇబ్బందుల్లో పడిపోతానని నేను హెచ్చరించాను. ఆమె మోహన్ కేసి చూసి ఒకసారి నవ్విందట! అదొక్కటే మోహన్ ఆ అమ్మాయి తనను ప్రేమిస్తున్నదని అనుకోవడానికి అఆధారమైంది. తనకంటేముందు ఆ అమ్మాయే తనకు ప్రేమలేఖ రాస్తుందని మోహన్ చాలా రోజులు ఎదురుచూశాడు. కాని ఇదంతా జరిగిన రెండు నెలల తర్వాత రమ పెళ్ళయిపోయిందని తెలిసింది.

ఆరోజుల్లోనే మోహన్ తను లవ్ మ్యారేజీ తప్ప పెద్దలు కుదిర్చిన పెళ్ళి చేసుకోనని పదేపదే అంటుండేవాడు. అలాంటి మోహన్ పెద్దల బలవంతంమీద తనకిష్టం లేని పెళ్ళి చేసుకున్నాడంటే చాలా బాధ కల్గింది.

* * *

ఆరోజు సాయంత్రం మోహన్ వచ్చి నన్ను వాళ్ళింటికి తీసుకెళ్లాడు. ఆ ఇల్లు వాళ్ళ స్వంత ఇల్లేనని చెప్పాడు. ఇల్లు పెద్దదే కానీ చాలా పాతది. మోహన్ వాళ్ళ అమ్మ తరఫు వాళ్లనుంచి ఆ ఇల్లు మోహన్‌కు సంక్రమించిందట. ఇంట్లో ఐదారుగదులున్నాయి. అందులో ఓ గదిని నాకు కేటాయించాడు.

''నువ్వెప్పుడొచ్చినా మా ఇంట్లో ఫ్రీగా ఉండొచ్చురా...'' అన్నడు మోహన్.

''ఇంతకూ మీ ఆవిడేది?'' అన్నాను ఇంట్లో ఎవరూ లేరని గ్రహించి.

''తల్లిగారింటికి పోయింది. అది లేదు కాబట్టే ఈ ఇల్లింత ప్రశాంతంగా ఉంది. నిజం చెప్పాలంటే అది లేనప్పుడే నాకు హాయిగా ఉంటుంది''

''అంటే... పెళ్ళయినా బ్రహ్మచారి జీవితాన్నే కోరుకుంటున్నావన్నమాట!''

''ఏం పెళ్ళిరా? అదో పెళ్ళా? బలవంతంగా విషం తాగించడం... ఛీఛీ!''

ఆ సంభాషణను అంతటితో ఆపెయ్యడం మేలనిపించింది.

ఇద్దరమూ కాస్సేపు నిశ్శబ్దంగా వుండిపోయాం. ఆ తర్వాత బయటకు వెళ్ళి ఓ హోటల్లో భోజనం చేసి ఇంటికొచ్చి చాలాసేపు కబుర్లు చెప్పుకుంటూ నిద్రపోయాం.

మోహన్ ప్రతి మాటలోనూ ఒక విషయం స్పష్టంగా కనిపించింది. వాడికి వైవాహిక జీవితంలో ఎలాంటి ఆనందం లభించడం లేదు. అందువల్లనే వాడిలో విపరీతమైన అసంతృప్తి చోటుచేసుకుంది. తన జీవితంలో యేదో ఒక మహత్తరమైన సంఘటన జరుగుతుందని, దానితో తన జీవితం ఒక గొప్ప మలుపు తిరుగుతుందని అతడింకా ఎదురుచూస్తూనే ఉన్నాడు.

నేనా ఇంటికొచ్చిన పదిరోజుల తర్వాత మోహన్ భార్య అరుణ వచ్చింది.

అరుణ పెద్ద అందగత్తేం కాదు. అలాగని మరీ వికారంగా కూడా లేదు. కాని ఎంతో అందంగా, సున్నితంగా వుండే మోహన్‌కు అరుణ యేవిధంగానూ తగిన జోడి అనిపించలేదు. అరుణ చాలా మొరటుగా కనిపించింది. ఆమె మాటలు, ఆమె చేతలు,

ఆమె వేషం – అన్నింట్లోనూ మొరటుదనం కొట్టవచ్చినట్టు కనిపించింది.

ఆమె వచ్చిన రోజు మోహన్ ఇంటికి చాలా ఆలస్యంగా వచ్చాడు. మోహన్ అప్పుడప్పుడు తాగుతాడని నాకు తెలుసు. కాని ఆరోజు కొంచెం ఎక్కువే తాగాడు. అతడు వస్తూనే...

''యేంవేం దయ్యవా! అప్పుడే వచ్చినావా? వీడొక్కడే వుండి ఎక్కడ సుఖపడిపోతున్నడోనని వచ్చేసినావా? నీ అయ్య బాగున్నోడేగా! ఇంకో నాల్గురోజులు నీకు తిండిబెట్టలేకపోయిండా?'' అన్నాడు మోహన్.

''గింతిష్టం లేనోడివి నన్నెందుకు జేసుకున్నవు?'' అంటోంది అరుణ.

''నేను జేసుకోలేదే పిచ్చిమొద్దు! నీ అయ్య నా అయ్య కలిసి నిన్ను నాకంటగట్టింద్రు'' అన్నాడు మోహన్.

''నువ్వు గంత సంటిపిల్లగానివేం గాదు. అప్పుడే నేను జేసుకోనని ఎందుకు చెప్పలేదు. గిప్పుడు నన్నేం జెయ్యమంటవు'' అంది అరుణ.

''గంగలగలువు.. గోదార్లే దూకు... కానీ నా ఇంటికి మాత్రం రాకు. నా కంటికి కనబడకు. నిన్ను చేసుకున్న కర్మానికి నెలకింత పంపమంటేపంపుత'' అన్నాడు మోహన్.

''ఇదెక్కడ న్యాయంరో నాయనో...'' అంటూ అరుణ పెద్దగా దీర్ఘాలు తీస్తూ యేడవడం మొదలెట్టింది.

''ఎందుకేడుస్తున్నవే... నోర్మూయ్... అర్ధరాత్రి వీడు తాగొచ్చి పెళ్ళాన్ని కొడ్తున్నడని చుట్టుపక్కలోళ్ళు అనుకోవాల్ననా? నోరు మూస్తవా? నిజంగానే నాల్గు తన్నమంటావా?'' అన్నాడు మోహన్.

''తన్ను... యేపాటి తంతవో తన్ను... తన్నరా...తన్ను...'' పెద్దగా అరిచింది అరుణ.

ఇక లాభం లేదని నేను వెంటనే బయటకొచ్చి ''మోహన్! నువ్వొకసారిటురా'' అని పిలిచాను.

మోహన్ వచ్చి నన్ను గట్టిగా కౌగిలించుకుని ''చూడరా మామా! చూడు – నా బతుకెట్లయిపోయిందో చూడు'' అంటూ యేడవడం మొదలెట్టాడు. ఆరోజు మోహన్ నేను వుంటున్న రూమ్‌లోనే పడుకొని నిద్రపోయాడు. ఆ మర్నాడు నేను మోహన్‌ను బయటకు తీసుకెళ్ళి చాలాసేపు అతనికి ఆమెను పెళ్ళి చేసుకున్నావు కాబట్టి ఎలాగైనా ఆమెతో అడ్జస్ట్ కావాలని నచ్చచెప్పడానికి ప్రయత్నించాను.

''చిన్ననాటి కలల్ని మర్చిపోవాలి. కలలకు వాస్తవానికి చాలా తేడా వుంటుంది. ఈ వయస్సులో కూడా నువ్వు కలల్లో జీవించడమే తప్ప వాస్తవ జీవితానికి అలవాటు పడక పోవడం నన్ను చాలా ఆశ్చర్యపరుస్తున్నది. ఇంకా నీ జీవితంలోకి ఎవరో వస్తారని, ఎవరో

నిన్ను ప్రేమిస్తారని, నీ కలలు నిజమౌతాయని ఎదురుచూడటం కేవలం పిచ్చి తప్ప మరొకటి కాదు. ఎవరో వస్తారని వున్నదాన్ని పోగొట్టుకోవడం చాలా అవివేకం...! ఇలా ఈ ధోరణిలో అతనితో చాలాసేపు మాట్లాడాను. అయినా మోహన్‌లో ఎలాంటి మార్పు లేదు. అరుణ వున్నన్ని రోజులు రోజూ తాగి బాగా పొద్దుపోయాక ఇంటికొచ్చేవాడు. ఆమెతో పోట్లాడి నా రూమ్‌కొచ్చి పడుకొనేవాడు. ఐదారు రోజుల తర్వాత అరుణ మళ్ళీ వాళ్ళ పుట్టింటికి వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె వెళ్ళిపోయాక, ఒకరోజు ''అసలు నువ్వేం చేయదలుచుకున్నావు?'' అని గట్టిగా అడిగాను.

''దానికి విడాకులిచ్చేస్తా'' అన్నాడు మోహన్.

''యూ ఆర్ ఏ ఫూల్! అరుణతో మంచిగా ఉంటూ ఆమెను మార్చుకునే ప్రయత్నం చేస్తే బాగుపడ్తావు'' అన్నాను.

''ఆ దయ్యామా! అది మారుతుందా?'' అంటూ మోహన్ బయటకెళ్ళిపోయాడు.

అరుణ వెళ్ళిపోయాక మోహన్ మళ్ళీ మామూలు మనిషైపోయాడు. తాగడం మానేశాడు. నాతో మళ్ళీ ఎప్పటిలా కబుర్లు చెప్పడం సాగించాడు.

* * *

నేనా ఊరికొచ్చిన నెలరోజుల తర్వాత ఒకరోజు మోహన్ చాలా హుషారుగా కనిపించాడు. ఇంటికొస్తూనే నా రూమ్‌లో చొరబడి...

''ఈరోజు యేమైందో తెలుసా మామా! నేను ఎప్పట్నించో వెతుకుతున్న ఆ అమ్మాయి కనిపించింది'' అన్నాడు.

''ఏ అమ్మాయిరా?''

''నేను ప్రేమించబోయే అమ్మాయి... నేను అప్పుడే మా మామునూర్‌దాకా వెళ్ళొస్తున్న... అశోక్ టాకీస్ దగ్గర కనిపించిందామె.... ఎంతందంగా వుందనుకున్నావు... కలలో కూడా చూళ్ళేదు. నన్ను చూడగానే నవ్వింది. చెయ్యూపింది. నేను కొంచెం ముందుకెళ్ళి, సైడ్ తీసుకొని కారాపి వెనక్కి చూస్తే ఆమె లేదు''

''అంతలోనే ఎక్కడ మాయమౌతుంది?''

''అదే... అదే... అర్థం కాలేదు. అక్కడున్న యే షాపులోనైనా దూరిందేమోనని ఆ షాపులన్నీ వెతికాను. కానీ ఆమె కనిపించలేదు''

''అంతా నీ భ్రమేరా! పిచ్చి పిచ్చి వేషాలు వెయ్యడం మానెయ్...''

''భ్రమకాదు... కానేకాదు... నేను స్వయంగా నాకళ్ళతో చూసిన.... ఆమె నన్నే చూసింది. నవ్వింది. నన్ను తనవైపు పిలుస్తున్నట్టుగా చెయ్యూపింది. ప్రామిస్‌రా! ఒట్టు...

అమ్మతోడు... నా మాట నమ్ము...''

''తన వారెవర్నో చూసి నవ్వుంటుంది. లేకపోతే ఎవరో పిచ్చిదైనా అయ్యుంటుంది. లేకపోతే యే ప్రాస్టిట్యూటో...''

''నోర్ముయ్... పిచ్చిపిచ్చిగా మాట్లాడినావంటే తంతా...'' అంటూ మోహన్ నా కాలర్ పట్టుకొని ఇంచుమించు నన్ను తన్నినంత పనిచేశాడు. వాడికి నామీద అంత కోపం రావడం అదే మొదటిసారి.

ఆ తర్వాత మోహన్ వారం రోజులదాకా నాతో మాట్లాడలేదు. ఆ వారం రోజులూ వాడేం చేస్తున్నాడో నాకు తెలుస్తూనే ఉంది. అశోక్ టాకీసు చుట్టుపక్కలున్న షాపులన్నీ రోజూ వెతికాడు.... కానీ ఆమె కనిపించలేదు - వారం రోజుల తర్వాత మోహన్ దగ్గరికొచ్చి..

''ఆమెనీరోజు బస్‌స్టాండు దగ్గర చూసిన... చాలా దగ్గర్నుంచి చూసిన... నేను కారు పార్క్‌చేసి వెళ్ళేటప్పటికి ఆమె హైదరాబాద్ వెళ్తున్న బస్సులో వెళ్లిపోయింది'' అన్నాడు.

''అయ్యోపాపం!'' అన్నాన్నేను చాలా సీరియస్‌గా.

''ఒక్క నిముషం ముందైతే ఆమెను పట్టుకునేవాడిని...''

''ఈసారి కూడా నిన్నుచూసి నవ్విందా?''

''సరిగ్గా ఇదివరకటిలాగే... నన్ను చూడగానే నవ్వింది, చెయ్యూపింది''

నేను నవ్వాను. నా నవ్వులో కొంచెం వెటకారం ధ్వనించింది.

''నువ్వు నమ్మడం లేదని నాకు తెలుసురా! కానీ నా ఇష్టదైవమైన యాదగిరి నరసింహస్వామి మీద ప్రమాణం చేసి చెప్తున్నాను. ఆమె నాకు నిజంగా కనిపించింది. నన్ను దగ్గరకు రమ్మన్నట్టుగా చెయ్యూపింది'' నెత్తిమీద చెయ్యి పెట్టుకుని ప్రమాణం చేస్తూ అన్నాడు మోహన్.

''అలా చెయ్యూపిన మనిషి నిన్ను కలుసుకోకుండానే ఎందుకు తప్పించుకు పోతున్నట్టు...''

''ఇంతమాత్రం అర్థం చేసుకోలేవా? ఆమె నాకో పరీక్ష పెడ్తున్నది. ఆమె నన్ను చాలా కాలంగా గమనిస్తున్నది. ఆమెకు నా గురించి అంతా తెలుసు. నేనే ఆమె గురించి యేమీ తెలుసుకోలేకపోతున్నాను. అజ్ఞానంలో వున్నాను. ఆమెను గురించి తెలుసుకొని నా అజ్ఞానాన్ని దూరం చేసుకున్ననాడు నేనామెను చేరకునే అర్హతను సంపాదిస్తాను. అప్పుడే నన్నామె ఆదరిస్తుంది. అప్పుడే ఆమె, నేనూ ఒకటౌతాము'' చాలా గంభీరంగా అన్నాడు మోహన్.

నాకు వాడ్ని చూస్తే భయమేసింది.

''వరేయ్ మోహన్ ! నీకు పిచ్చి బాగా ముదిరిపోతోందిరా! నిన్ను చూస్తోంటే నాకు

నిజంగా...''

''నువ్వలాగే అంటావురా... ఇంకో పదిరోజులాగితే నేనిందుకిలా మాట్లాడుతున్నానో నీకే అర్ధమౌతుంది. ఈ పది రోజుల్లో ఆమె ఈ భూలోకంలో ఎక్కడున్నా ఆమెనను చేరుకుంటాను. నాదాన్ని చేసుకుంటాను''

''ఉన్నదాన్నేం చేస్తావురా?''

''దానికెప్పుడో చెప్పాను... విడాకులిచ్చేస్తానని...''

''నిన్ను చూస్తే జాలేస్తోందిరా...''

''ఎందుకు?''

''చేజేతులా నీ జీవితాన్ని పాడుచేసుకుంటున్నందుకు... ఎండమావుల్ని వేటాడుతున్నందుకు...''

''పాడు చేసుకోవడం లేదు. పాడైన జీవితాన్ని బాగుచేసుకుంటున్నాను'' అంటూ వెళ్ళిపోయాడు మోహన్

* * *

పది రోజులు గడిచిపోయాయి.

మధ్యలో ఒకసారి మోహన్ భార్య అరుణ వచ్చి, ఎప్పటిలాగే రెండ్రోజులుండి వెళ్ళిపోయింది. దసరా సెలవులొస్తే నేనొక వారం రోజులు హైదరాబాద్ వెళ్ళొచ్చాను.

నేను హైదరాబాద్ నుండి రాగానే మోహన్ నన్ను తన కార్లో ఎక్కించుకొని చాలా హుషారుగా చెప్పటం మొదలుపెట్టాడు.

''నీకోసమే చూస్తున్నాను మామా! నీకో ముఖ్యమైన విషయం చెప్పాలి'' అన్నాడు మోహన్. వాడి కళ్ళల్లో ఒక కొత్త కాంతి కనిపించింది. వాడు వెతుకుతున్న ఆ అమ్మాయి వాడికి కలిసి వుంటుంది. ఆ అమ్మాయి నిజంగా ఉందా? వాడికి ఆమెతో పరిచయమైందా?

ఊరికి దూరంగా తీసికెళ్ళి రోడ్డుకిందకు దింపి కారాపాడు మోహన్.

''ఒరేయ్! ఇప్పుడన్నా నమ్ముతావా? నాకు కనిపించిన అమ్మాయి నిజంగా ఉందని''

''ఇప్పుడేమయింది? ఆమె నీకు పరిచయమైందా?''

''అవుతుంది... త్వరలోనే అవుతుంది... ఇదిగో చూడు...'' అంటూ జేబులోంచి ఓ కవరు తీసి నా చేతికిచ్చాడు. ''ఈ కవరు నిన్ననే నాకు పోస్టులో వచ్చింది. దాంట్లో వున్న ఉత్తరం తీసి చదువు. నీకు తప్ప ఈ ఉత్తరాన్ని మరెవరికీ చూపించలేదు...'' అన్నాడు మోహన్.

కవరులో ఉత్తరం తీసి చదివాను.

మైడియర్ మోహన్!

ఎవరా అని ఆశ్చర్యపడిపోతున్నావు కదూ? నిన్ను చూస్తే నిజంగా జాలేస్తున్నదోయ్... నన్నింకా తెలుసుకోలేకపోతున్నావు... నిన్ను నా దగ్గరకు చేర్చుకోవాలని నేనెంత ప్రయత్నించినా నన్ను చేరుకోలేకపోతున్నావు. నీ అజ్ఞానంలోంచి, నీ ఇరుకు ప్రపంచంలోంచి బయటపడలేకపోతున్నావు. నీ కోసం... కేవలం నీ కోసం ఈ భూలోకంలో అడుగుపెట్టిన నన్ను ఇంకా తెలుసుకోలేకపోతున్నావు. యుగయుగాలుగా నీ కోసం అన్వేషిస్తున్న నన్ను గుర్తించలేకపోతున్నావు.

నువ్వెంత అజ్ఞానివి ప్రియా!

నీ కోసం చాచిన ఈ చేతుల్ని అందుకోలేకపోతున్నావు. నీ కోసం చిందించిన నా చిరునవ్వులోని కాంతులతో నీలో దట్టంగా పేరుకుపోయిన అంధకారాన్ని తొలగించుకోలేకపోతున్నావు. నువ్వు నన్ను తెలుసుకునేంతవరకు, నన్ను చేరుకునేంత వరకు నేను నీకు లభించను.

నీకొక ఆఖరు అవకాశం ఇస్తున్నాను.

ఈ నెల పదహారో తేదీనాడు నేను నీకు ఈ ఊరి శ్రీదేవి థియేటర్ దగ్గర కనిపిస్తారు. సరిగ్గా సాయంత్రం ఆరుగంటలకు ఐదురూపాయల బుకింగ్ దగ్గరుంటాను. నన్ను నీ అంతట నువ్వే గుర్తించి 'హలో! నీ కోసమే వెతుకుతున్నా' అనాలి. అప్పుడు నువ్వు నీకు చాలా చిరపరిచితమైన నా చిరునవ్వును అందుకుంటావు. అప్పుడు మనిద్దరం కలిసి నీ కార్లో మనకోసం నిరీక్షిస్తున్న మన మరో ప్రపంచంలోకి వెళ్ళిపోదాం.

సరిగ్గా ఆరుగంటలకు రావాలి. ఒక్క నిమిషం ముందైనా, ఒక్క నిమిషం వెనుకైనా నేను నీకు కనిపించను.

ఈసారి నేను ఇదివరకటిలా నన్ను చూడగానే చిరునవ్వు నవ్వను - చెయ్యూపను. నీ అంతట నువ్వే నన్ను తెలుసుకొని పలకరించాలి. నన్ను నువ్వు నిజంగా ప్రేమిస్తే, నీ ప్రేమ నిజమైందీ, ఉన్నతమైందీ అయితే, నన్ను నువ్వు చాలా సులభంగానే గుర్తిస్తావు. నీ ప్రేమకు నేను పెడుతున్న ఈ చిన్న పరీక్షలో నువ్వు నెగ్గి తీరాలి. ఈ పరీక్షలో నువ్వు నెగ్గకపోతే పురూరవున్ని వదిలేసి వెళ్ళిపోయిన ఊర్వశిలా వెళ్ళిపోతాను.

నీ కోసం యుగయుగాలుగా అనుక్షణం ఎదురుచూస్తున్న...

నీ

మనోరమ

పి.ఎస్: ఈ ఉత్తరం టాప్ సీక్రెట్. ఎవరికీ చూపించొద్దు. అలా చూపిస్తే నేను నీకు దక్కను....

ఉత్తరం చదవడం పూర్తిచేసి వాడికేసి చూశాను.

మోహన్ వెంటనే నా చేతుల్లోంచి ఆ ఉత్తరాన్ని కవరును లాగేసి భద్రంగా తన జేబుల్లో దాచుకున్నాడు.

ఆ ఉత్తరంలోని దస్తూరిని మరోసారి పరిశీలించాలనిపించింది. ఉత్తరంలోని ఒక్కొక్క అక్షరాన్ని కుదిరించి రాయడానికి చాలా శ్రమపడ్డారనిపించింది.

''ఒకసారివ్వటమే పొరపాటు... మరోసారి చచ్చినా ఇవ్వను'' అన్నాడు మోహన్ జేబులోవున్న ఉత్తరం మీద చెయ్యి పెట్టుకొని.

''ఇప్పుడైనా నమ్ముతావా?'' అన్నాడు నా కేసి గొప్ప విజయగర్వంతో చూస్తూ.

'ఇప్పుడు నమ్మను - కాని రేపు - కానీ రేపు 16వ తేదీ నాడు థియేటర్ దగ్గర ఆ అమ్మాయి కనిపించి నీ కారెక్కినప్పుడు నమ్ముతాను'' అన్నాను.

''అహ్హహ్హ... ఆ రోజు నువ్వు కూడా ఎక్కడైనా ఆ థియేటర్ దగ్గర్లో ఎవరికీ తెలియకుండా మమ్మల్ని చూస్తుండు... ఆమె నా కెరెక్కడం స్వయంగా నీ కళ్ళతో చూద్దువుగానీ''

''ఓ.కె. అలాగే'' అన్నాన్నేను.

* * *

పదహారో తేదీ రావడానికి కింకా వారం రోజులయింది. మోహన్ ఈ లోగా చాలా హంగామా చేశాడు. కొత్త బట్టలు కుట్టించుకున్నాడు. తన అలంకరణ పట్ల ప్రత్యేక శ్రద్ధ తీసుకున్నాడు. కారు శుభ్రంగా కడిగించి తళతళ మెరిసిపోయేలా చేశాడు. ఎక్కడికి వెళ్ళినా అతని కళ్ళు వెతుకుతూనే వున్నాయి. ఎక్కడ అందమైన స్త్రీ కనిపించినా అతని గుండె కాస్సేపు కొట్టుకోవడం మరచిపోతున్నది.

ఆ మనోరమ తనను నీడలా వెంటాడుతున్నదని అతని నమ్మకం. అతడు ఎక్కడకు వెళ్ళినా, యేం చేస్తున్నా ఆమె తనను గమనిస్తున్నదని అతడు భావించాడు.

'ఇంకెన్ని రోజులు తప్పించుకుంటావులే. ఈసారి నిన్ను తప్పకుండా చేరుకుంటాను'' అంటూ తనతో తనే మాట్లాడుకుంటూ ఆమెతో మాట్లాడుతున్నట్టుగా ఫీలయ్యేవాడు.

''మనం పెళ్ళి చేసుకోగానే హనీమూన్‌కు వెళ్ళిపోదాం. ఎక్కడికి వెళ్తే బావుంటుందో నువ్వే చెప్పాలి''.

''నీ దగ్గర అంత డబ్బెక్కడిదని అంటావా? కారు అమ్మేస్తాను. ఇంటిని తాకట్టు పెడ్తాను''

ఇలా ఎప్పుడూ ఆమెను గూర్చి కలలు గంటూ ఆ వారం గడిపాడు. 16వ తేదీ వచ్చేలోగా వాడికి పిచ్చెక్కుతుందేమోనని భయమేసింది.

చివరకు పదహారో తేదీ వచ్చేసింది.

ఐదు గంటల యాభై ఐదు నిముషాలకే నేను శ్రీదేవి టాకీసు దగ్గరకు చేరుకున్నాను. బుకింగ్ దగ్గర పెద్దగా రద్దీ యేమీ లేదు. యేదో పాత పిక్చర్ ఆడుతున్నది. ఒక్కొక్కరే వచ్చి టికెట్స్ తీసుకొని లోపలకు వెళ్ళిపోతున్నారు.

ఆరు గంటలయింది. మోహన్ వచ్చేస్తాడనుకొని గేటు కేసి చూడసాగాను. ఆరుదాటి ఒక నిమిషమైనా మోహన్ రాకపోవడం చాలా ఆశ్చర్యాన్ని కల్గించింది. సరిగ్గా ఆరింటికి ఇద్దరు ఆడపిల్లలొచ్చి టికెట్స్ తీసుకొని లోపల కెళ్ళిపోయారు. కానీ ఆ ఇద్దరూ పెద్ద అందగత్తెలేం కాదు.

మోహన్ ఎందుకు లేటయ్యాడు? వాడొచ్చి ఆ అమ్మాయి కనిపించకపోతే ఏమైపోతాడు?

ఆరు గంటలు దాటి రెండు నిమిషాలు... మూడు నిమిషాలు... నాల్గు నిమిషాలు...

అప్పుడొచ్చింది మోహన్ నడుపుతున్న కారు గేట్లోంచి దూసుకొని... అంత రాష్‌గా లోపలకు దూసుకొని వచ్చిన ఆ కారుకేసి అక్కడున్న వాళ్ళంతా ఆశ్చర్యంగా చూశారు.

కారు పార్కు కేసి, కార్లోంచి గెంతి, పరిగెత్తుతున్నట్టు ఐదు రూపాయల బుకింగ్ వైపు నడిచాడు మోహన్.

అప్పుడు బుకింగ్ దగ్గర ఎవ్వరూ లేరు.

ఒక రెండు నిమిషాల సేపు ఆ ఆవరణలో వున్న వాళ్ళందర్నీ కలియజూశాడు. ఎవ్వరి మీదా అతని దృష్టి నిలువలేదు. ఇంతలో ఓ ఇరవయ్యేళ్ళున్న అమ్మాయి. కాస్త అందంగానే వుంది. బుకింగ్ దగ్గర కొచ్చింది. ఆమెను చూడగానే మోహన్ ముఖం ప్రకాశించింది. ఆమెకేసి సూటిగా చూస్తూ ''హల్లో...'' అన్నాడు.

మరుక్షణంలో స్కూటర్ పార్క్ చెయ్యడానికి వెళ్ళిన ఆ అమ్మాయి భర్త వచ్చి మోహన్ కేసి కోపంగా చూస్తూ ''ఎవరు మీరు? మీకేం కావాలి?'' అన్నాడు.

''సారీ... సారీ...'' అంటూ తనలో తను గొణుక్కుంటూ మోహన్ అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయి బుకింగ్‌కు కొంచెం దూరంగా నిల్చున్నాడు.

ఇంకో ఇరవై నిమిషాల వరకూ అక్కడే నిల్చొని వచ్చిపోయే వాళ్ళందర్నీ గమనించాడు. వాడి మనోరమ రాలేదు.

ఆరున్నర తర్వాత నేను మెల్లగా వెళ్ళి వాడి పక్కన నిల్చున్నాను. నన్ను చూడగానే మోహన్ కళ్ళల్లో గిర్రున నీళ్లు తిరిగాయి.

''పెద్ద పొరపాటు జరిగిపోయిందిరా'' అన్నాడు.

'యేమిటది'

'నేను నాలుగు నిమిషాల ఆలస్యంగా వచ్చాను. వస్తోంటే దార్లో చిన్న యాక్సిడెంటయింది. కొంచెం ఫాస్ట్‌గా వస్తున్నాను. సడెన్‌గా ఓ రిక్షావాడు అడ్డమొచ్చాడు.

వాడిని గుద్దేశాను. వాడు చచ్చాడనుకున్నాను. వాడికేమి కాలేదు గానీ వాడి రిక్షా మాత్రం పాడైపోయింది. రిక్షా వాళ్ళంతా గుమిగుడారు. వాళ్ళ మొఖానొక వందరూపాయలు పడేసి, వాళ్ళను వదిలించుకొని వచ్చేటప్పటికి ఆలస్యమైపోయింది. ఆమె వెళ్ళిపోయింది. ఆమె పెట్టిన పరీక్షలో నేను మరోసారి ఫెయిలయిపోయాడు...'' ''మోహన్ ఇంకా నిన్ను నువ్వు మోసం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించకు. నేను ఐదు నిముషాలు తక్కువ ఆరింటికే వచ్చి ఆ బుకింగ్ దగ్గర నిల్చున్నాను. అప్పట్నించి ఇప్పటి వరకు నువ్వు పలకరించి భంగపడ్డావే... ఆ అమ్మాయి కంటె అందమైన వాళ్ళెవరూ రాలేదు. అసలు ఆ మనోరమ అంటూ ఎవరైనా వుంటెకదా రావడానికి! నీకొచ్చిన ఆ ఉత్తరమొక పెద్ద ఫ్రాడ్... నిన్ను యేడిపించడానికెవరో ఆడుతున్న నాటకం...''

''కాదు .... కాదు... ఫ్రాడ్ కాదు. నాటకం కాదు. ఆ ఉత్తరం ఆపిల్లే రాసింది. నా రమ రాసింది. నా మనోరమ రాసింది. నా మనోరమ వుంది. నా మనోరమ వుంది. నా కోసం వచ్చింది. కాని నేను ఆమె పెట్టిన షరతు ప్రకారం సరిగ్గా ఆరింటికి రాలేకపోవడం వల్ల నన్ను శిక్షించింది. అంతే.... అంతే నేనో ఫూల్‌ని... నేనో దౌర్భాగ్యున్ని... ఇంత చిన్న పరీక్షలో నెగ్గలేకపోయిన నన్ను నా మనోరమ క్షమించదు...''

బాధతో వాడి మొఖం వివర్ణమైపోయింది. ఎప్పుడూ నిండు జీవంతో కళకళలాడే వాడి మొహం నల్లగా, నిర్జీవంగా మారిపోయింది. వస్తున్న దుఃఖాన్ని వాడు ఎంతో ప్రయత్నంతో ఆపుకోగల్గాడు.

''సరే మోహన్ ! నేను చెప్పేది కాస్త వింటావా?''

''వినను... నువ్వు నాకేమీ చెప్పొద్దు. నీ కసలు నేనా ఉత్తరం చూపించడం కూడా పెద్ద పొరపాటు. ఈ విషయం ఆమె తెలుసుకొని వుంటుంది. ఆమె రాకపోవటానికి అది కూడా ఒక కారణమే'' అంటూ వాడు విసురుగా వెళ్ళి కారు స్టార్ట్ చేసి ఎలా వచ్చాడో అలాగే చాలా దూకుడుగా కారును గేటు బయటకు పోనిచ్చాడు.

* * *

వారంరోజులు గడిచాయి.

ఈ వారం రోజుల్లో మోహన్ ఊరి వీధులన్నీ కాలుగాలిన పిల్లిలా తిరుగుతూనే వున్నాడు. కారును కిరాయికి నడపటం కాకుండా తను తిరగడానికి, ఆ అమ్మాయిని వెతకడానికి ఉపయోగించాడు. పెట్రోలు మీద బోల్డు డబ్బు తగలేశాడు. నిద్రాహారాలు మానేశాడు. రాత్రుళ్ళు విపరీతంగా తాగడం, తనను తాను నిందించుకుంటూ భోరుమని యేడ్వడం – మానవ మాత్రుడెవరికీ వాడిని బాగుచెయ్యడం సాధ్యమౌతుందనిపించలేదు.

ఒకరోజు నేను కాలేజీ కెడ్తొంటే మోహన్ లాగే కారును అద్దెకు నడిపే గోపాల్ కనిపించి 'సార్ మీతో కాస్సేపు మాట్లాడాలి' అన్నాడు.

''ఏమిటి సంగతి?'' అన్నాను.

కాస్సేపు మనమీ హోటల్లో కూర్చుందాం రండి'' అంటూ అతడు రోడ్డుకు కొంచెం దూరంలో వున్న హోటల్‌కు దారి తీశాడు. గోపాల్‌ను మోహన్‌తో చాలా సార్లు చూశాను. వాళ్ళిద్దరూ మంచి స్నేహితులు. సినిమాలకు, హోటళ్ళకు కలిసే వెళ్తారు. గోపాల్ కూడా బి.ఏ. పాసయ్యాడు. మోహన్‌లాగే బ్యాంక్ లోన్‌తో కారుకొని కిరాయిలకు నడుపుతున్నాడు.

హోటల్లో కెళ్ళి ఖాళీగా వున్న టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్నాము.

''ఏమిటో త్వరగా చెప్పు, కాలేజీకి టైమౌతోంది'' అన్నాను.

''మోహన్ పూర్తిగా చెడిపోతున్నాడు సార్ కారేసుకొని ఊరంతా పిచ్చిగా తిరగడం తప్ప కిరాయికి పోవడం లేదు. రెండు నెలల నుంచి లోన్ ఇన్‌స్టాల్‌మెంట్స్ కట్టలేదు''.

''ఔను - నాకు తెలుసు... వాడికి ఎన్నో విధాలుగా నచ్చచెప్పడానికి ప్రయత్నించాను కాని, లాభం లేదు.. వాడికెవరో మనోరమ అనే అమ్మాయి ఒక మిశ్చవస్ లెటర్ రాసింది. దాంతో వాడా మనోరమను వెతుక్కుంటూ పిచ్చెత్తిన వాడిలా తిరుగుతున్నాడు...''

''మనోరమ పేరుతో ఆ ఉత్తరం రాసింది నేనే సార్!'' అన్నాడు గోపాల్.

''నువ్వా! ఎందుకంత పిచ్చిపనిచేశావు'' అన్నాను.

''మోహన్ ఎప్పుడూ నాకు బస్సు స్టాండ్‌లో ఓ అందమైన పిల్ల కనిపించి చెయ్యూపిందని, శ్రీదేవి టాకీసు దగ్గర శ్రీదేవిలా వుండే ఓ అమ్మాయి తనను చూసి చిరునవ్వు నవ్విందని చెప్తుండేవాడు. వాడిని కొంచెం యేడిపిద్దామని నాకా ఉత్తరం రాయాలన్న ఐడియా వచ్చింది. అది నేను స్వయంగా రాసిన ఉత్తరం కూడా కాదు. ఆ మధ్య ఓ వారపత్రిక తిరగేస్తుంటే ఒక కథలో ఆ ఉత్తరం కనిపించింది. అది చదవగానే మోహన్‌కు అలాంటి ఉత్తరం రాస్తే భలేగా వుంటుందనిపించింది. ఆ ఉత్తరాన్ని జాగ్రత్తగా కాపీ చేసి, అక్కడక్కడ కొంచెం మార్చి వాడికి పోస్టు చేశాను. దాన్ని వాడింత సీరియస్‌గా తీసుకొని చెడిపోతాడని కలలో కూడా ఊహించలేదు...'' అన్నాడు గోపాల్.

'వాడికింతకాలం ఈ విషయం ఎందుకు చెప్పలేదు?''

''చెప్పే అవకాశం వాడెక్కడిస్తున్నాడు సార్! అప్పటికే రెండు మూడుసార్లు నవ్వుతూ ఆ ఉత్తరం నేనే రాశానని చెప్పాను. కానీ వాడు నమ్మటం లేదు...''

''ఔను వాడంత సులభంగా నమ్మడు''

ఇద్దరమూ ఒక నిమిషం సేపు ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాము.

''ఆ ఉత్తరం రఫ్ కాపి ఒకటి నా దగ్గరుంది సార్. ఆ ఉత్తరం ఉన్న వారపత్రిక కూడా ఉంది'' అన్నాడు గోపాల్

''వాటిని చూపిస్తేనన్న వాడు నమ్మొచ్చు. వాటిని తీసుకుని సాయంత్రం ఐదు గంటల

వరకు ఇంటికిరా... వాడిని తీసుకొని యే హోటల్‌కైనా వెళ్ళి వాడికర్థమయ్యేలా అసలు విషయమేమిటో చెబుదాం'' అంటూ లేచాను.

గోపాల్ కూడా లేచి ''అలాగే సార్! సాయంత్రం ఐదు గంటలకొస్తాను. వాడా టైమ్‌కి ఇంట్లో ఉండేట్టుగా చూడండి'' అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

ఆరోజు సాయంత్రం ఐదు గంటలకు నేను ఇంటికి వెళ్ళగానే మోహన్ కూడా వచ్చాడు.

''నీతో ఒక ముఖ్యమైన విషయం మాట్లాడాలి. బయటకు వెళ్దాం పద'' అన్నాను.

''యే విషయం?'' అన్నాడు మోహన్

''నీ మనోరమ విషయం''

''మనోరమ విషయం నీకెందుకు?''

''ఏ మనోరమ ఎవరో తెలిసింది''

''నిజంగా? ఎక్కడుందామె? నన్ను క్షమించిందా? నీతో మాట్లాడిందా?'' ఎంతో ఆశగా, ఆతురతగా అడిగాడు మోహన్.

''అన్నీ చెబుతాను... మొదలు బయటకెళ్దాం పద'' అన్నాను.

''పద... ఇప్పుడే వెళ్దాం'' అన్నాడు మోహన్.

''ఒక్క నిముషం నేను మొహం కడుక్కుని వస్తాను'' అంటూ లోపలకెళ్ళాను.

నేను మళ్ళీ బయటకొచ్చేసరికి గోపాల్ వచ్చేశాడు.

ముగ్గురమూ గోపాల్ కార్లో అశోకా హోటల్‌కు వెళ్ళి కూర్చున్నాము. నేను మెల్లగా మొదలెట్టాను.

''మోహన్! వాస్తవం కంటె భ్రమ చాలా అందంగా వుంటుంది. నిజమే కాని సాధ్యమైనంత త్వరగా ఆభ్రమలోంచి బయట పడకపోతే జీవితం నాశనమైపోతుంది'' అన్నాను మోహన్‌కేసి చూస్తూ

''ఇదంతా పాత పాటేగా! ఇది చెప్పడానికే నన్నిక్కడి దాకా తీసుకోచ్చావా?'' అంటూనే మోహన్ లేచిపోవడానికి సిద్ధమయ్యాడు.

''కూర్చో!, నీ మనోరమ ఎవరో తెలుసుకోకుండానే వెళ్ళిపోతావా? నీకా ఉత్తరం రాసిన ఆ అందాల మనోరమ ఎవరనుకున్నావు? ఇదిగో ఈ గోపాలే!'' అన్నాను.

కాని నేనన్న మోహన్‌కు యేమాత్రం కూడా అర్థమయినట్టు తోచలేదు. మోహన్‌లో ఎలాంటి చలనం లేదు. గోపాల్‌కేసి, నాకేసి చూడటం తప్ప అతడేమీ మాట్లాడలేదు.

''నిజంగా మోహన్! అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించు. నిన్నో ఆట పట్టించాలని ఈ గోపాల్ నీకా ఉత్తరం రాశాడు. కావాలంటే గోపాల్ దస్తూరీని, నీ ఉత్తరంలోని దస్తూరిని పరీక్షించి ...'' అన్నాను.

''ఆ ఉత్తరం రఫ్ కాపీ కూడా నా దగ్గరుంది. ఇదిగో చూడు'' అంటూ గోపాల్ తన జేబులో ఉన్న ఓ కాగితాన్ని తీసి మోహన్ చేతికివ్వబోయాడు. కాని మోహన్ ఆ కాగితాన్ని గోపాల్ దగ్గర్నుండి తీసుకోలేదు. వెంటనే దిగ్గున లేచి గోపాల్ కాలర్ పట్టుకొని అతన్ని తన శక్తికొద్దీ కొట్టటం మొదలెట్టాడు.

''ఎవడ్రా నువ్వు? నీకూ నా మనోరమకు యేమిట్రా సంబంధం... మరోసారి నన్నిలా మోసం చేశావో నిన్ను చంపేస్తాను. నిన్ను ౨౦౦ పోగులు పెడ్తాను. దొంగ గాడిద కొడుకా...''

కన్నుమూసి తెరిచేలోగా జరిగిన ఈ సంఘటనలతో నేను స్తంభించి పోయాను. కొన్ని సెకండ్ల వరకు నాకేం చెయ్యాలో తోచలేదు.

''మోహన్ ! ఏమిటిది అతన్ని వదులు... అతన్ని వదలు...'' అంటూ వాళ్ళిద్దర్నీ విడదీయడానికి ప్రయత్నించాను. ఆ హోటళ్ళో ఉన్న వాళ్ళందరూ మమ్మొల్నే చూశారు.

''ఆ ఉత్తరం వీడు రాయలేదు. మనోరమే రాసింది. మీరిద్దరూ కలిసి నన్ను నా మనోరమ నుండి విడదీయడానికి కుట్ర పన్నుతున్నారు. కాని నన్ను మీరు మోసగించలేరు. ఈ ప్రపంచంలో ఎవరూ నన్ను నా మనోరమ నుండి వేరు చెయ్యలేరు''

ఇంకా గోపాల్ కాలర్ పట్టుకునే మోహన్ అరిచినట్టుగా అన్నాడు.

''ప్రమాణం చేసి చెబుతున్నాను. నీకూ నాకూ ఇష్టదైవమైన యాదగిరి నరసింహస్వామి మీద ప్రమాణం చేసి చెబుతున్నాను. ఆ ఉత్తరం నేనే రాశాను...'' అన్నాడు గోపాల్

మరుక్షణంలో గోపాల్ చెంప ఛెళ్ళుమంది. మోహన్ పిచ్చెత్తిన వాడిలా గోపాల్ మీద పడి మళ్ళీ కొట్టటం మొదలెట్టాడు. నేను మళ్ళీ వాళ్ళిద్దర్ని విడదీయడానికి ప్రయత్నించాను.

''మోహన్! నీకేమన్నా పిచ్చెక్కిందా...?'' అన్నాను

అతన్ని గోపాల్ నుండి విడదీసి వెనక్కి నెట్టేస్తూ

''ఔను పిచ్చెక్కింది. మీరు నాకు అబద్ధాలు చెప్పి పిచ్చెక్కిస్తున్నారు. ఆరేయ్ గోపాల్! మరోసారి ఆ ఉత్తరం గురించి చెప్పావో నీ చేత రక్తం కక్కిస్తాను. యే ఎముకకు ఆ ఎముక విరిచేస్తాను. జాగ్రత్త!''

పెద్దగా అరుస్తూ మోహన్ ఆ హోటళ్ళోంచి బయటకెళ్ళిపోయాడు.

అక్కడున్న జనమంతా మా చుట్టూ గుమిగూడి 'ఏం జరిగిందంటే ఏం జరిగింద'ని నన్నూ గోపాల్‌ను అడగసాగారు.

గోపాల్, నేనూ ఒకరి మొహాలొకరం చూసుకుంటూ ఆ హోటల్లోంచి బయటకు నడిచాము.

★

(ఆంధ్రజ్యోతి దీపావళి సంచిక 1988)